Lietas Nr. A420423013
Lietas arhīva Nr. AA43-0923-15/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015.gada 9.jūnijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Kaļiņina,
tiesnese S.Liniņa un tiesnese U.Mihailova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2013.gada 3.maija lēmuma Nr. 11-8/4364 atcelšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 13.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējam /pers. A/ ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk – aģentūra) 2013.gada 3.maija lēmumu Nr. 11-8/4364 (turpmāk – Lēmums) no 2013.gada 1.aprīļa tika pārrēķināta vecuma pensija un piemaksa pie vecuma pensijas. Aģentūra izslēdza no pieteicēja apdrošināšanas stāža karadienesta periodu no 1942.gada 24.februāra līdz 1961.gada 1.februārim, kurš ir ņemts vērā, piešķirot arī Krievijas Federācijas izdienas pensiju. Pārrēķināšanas rezultātā pieteicēja Latvijas apdrošināšanas stāžs noteikts 31 gads un 2 mēneši, izmaksājamā pensija Ls 149,29 (Ls 168,95 vietā) un piemaksa Ls 21,70 (Ls 35 vietā).

[2] Pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot Lēmumu atcelt. Pieteikums pamatots ar turpmāk minēto argumentāciju.

[2.1] Pieteicējam ir piešķirta militārā pensija, kuras izmaksu regulē Krievijas Federācijas 1993.gada 12.februāra likums „Par pensiju nodrošināšanu personām, kuras bijušas karadienestā vai dienējuši iekšlietu iestādē, un šo personu ģimenēm" (turpmāk arī – Militāro pensiju likums). Saskaņā ar Militāro pensiju likuma 11.pantu Krievijas militārā pensija nav valsts pensija, bet ir izdienas pensija. Savukārt likumā „Par valsts pensijām" nav saprotamas pazīmes, vai likumdevējs jēdzienā „cita valsts pensija" gribēja iekļaut ne tikai ārvalstu valsts pensijas, bet arī ārvalstu izdienas pensijas.

[2.2] Pieteicēja kopējais apdrošināšanas stāžs ir 50 gadi un 20 dienas. Pieteicēja militārais stāžs ir vairāk nekā 20 gadi, kas ir pilnīgi pietiekami, lai piešķirtu pieteicējam militāro pensiju. No Latvijas apdrošināšanas stāža ir izslēgts laika periods no 1942.gada 24.februāra līdz 1961.gada 1.februārim, jo par attiecīgo kara dienesta periodu pieteicējs saņem Krievijas Federācijas izdienas pensiju. Strīdīgais apdrošināšanas stāžs neietekmē militāras izdienas pensijas piešķiršanas faktu saskaņā ar Militāro pensiju likumu. Līdz ar to pieteicējs uzskata, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts nav piemērojams attiecībā uz pieteicēju.

[2.3] Aģentūra nepareizi interpretē Krievijas Federācijas Valdības un Latvijas Republikas Valdības vienošanās par Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošo Krievijas Federācijas militāro pensionāru un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību (turpmāk – Vienošanās) 9.pantu. Minētā norma uzliek papildus pienākumus tikai Krievijas Federācijas pusei un attiecas tikai uz Krievijas, nevis uz Latvijas pensiju.

[2.4] Konkrēto situāciju regulē Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas 2007. gada 18. decembra līgums par sadarbību sociālās drošības jomā piemērošanu (turpmāk – Līgums). Līgums neparedz to abu valsts pensiju, kas bija piešķirtas pirms Līguma spēkā stāšanās 2011.gada 19.janvārī, pārrēķināšanu bez personas rakstveida piekrišanas. Līguma 3.panta trešās daļas ierobežojumi attiecas tikai uz tām personām, kuras ir aktīvajā militārajā dienestā. Pieteicējs ir atvaļināts no militārā dienesta un nav militārpersona vairāk nekā 20 gadus.

[2.5] Piemērojot likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punktu, tas jāinterpretē kopsakarā ar Saeimas apstiprinātajiem starptautiskajiem līgumiem. Izskatāmajā gadījumā jāņem vērā Starptautiskais pakts par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām (turpmāk – Pakts) un Eiropas Padomes Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (turpmāk – Konvencija).

[2.6] Aģentūra ir pārkāpusi Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1., 91., 105. un 109.pantu.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 13.marta spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar turpmāk minēto.

[3.1] Lietā izšķirams jautājums, vai aģentūra bija tiesīga pārskatīt un pārrēķināt pieteicējam piešķirto vecuma pensiju un piemaksu pie vecuma pensijas.

Atbilstoši Vienošanās 9.pantam bijušajām militārpersonām, kuras ieguvušas tiesības uz pensijas nodrošinājumu saskaņā ar Latvijas Republikas normatīvajiem aktiem, pēc viņu vēlēšanās Latvijas Republikas attiecīgie kompetentie orgāni var piešķirt un izmaksāt pensijas par Latvijas Republikas līdzekļiem. Turklāt Krievijas Federācijas agrāk noteikto pensiju izmaksa tiek apturēta uz laiku, kamēr pensiju izmaksā Latvijas Republikas orgāni.

Pieteicējam saskaņā ar Krievijas Federācijas tiesību aktiem ir piešķirta izdienas pensija par periodu no 1942.gada 24.februāra līdz 1961.gada 1.februārim. Par minēto darba periodu pieteicējam piešķirta arī Latvijas Republikas vecuma pensija. Tomēr, neskatoties uz minēto, pieteicējs turpināja saņemt izdienas pensiju no Krievijas Federācijas.

[3.2] Lai novērstu situāciju, kad Latvijas Republikas vecuma pensija ir piešķirta par to pašu apdrošināšanas periodu, par kuru pensiju piešķīrusi cita valsts, likumdevējs ir papildinājis likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumus ar 42.[1]punktu, kurā ir noteikts – ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju, Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot, ja regulā Nr. 883/2004 vai Saeimas apstiprinātajos starptautiskajos līgumos nav noteikts citādi. Tādējādi minētais tiesiskais regulējums nepārprotami noteic, ka personai nav tiesiska pamata par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu saņemt gan

Latvijas, gan citas valsts pensiju. Tā kā minētā norma precizē situācijas, kādas ir atrunātas starpvalstu līgumos, to starpā arī Vienošanās, tad tiesa nekonstatēja tās neatbilstību Satversmei.

Tā kā likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts paredz, ka Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot, konkrētajā gadījumā ir iestājušies Administratīvā procesa likuma 85.panta otrās daļas 1.punkta nosacījumi, kas ir par pamatu iepriekš izdota labvēlīga tiesiska administratīvā akta atcelšanai. Proti, tiesību norma paredz administratīvā akta atcelšanu. Līdz ar to aģentūra, ievērojot iepriekš minēto tiesisko regulējumu, pamatoti šo periodu izslēdza no pieteicēja apdrošināšanas stāža.

[3.3] Pretēji pieteicēja norādītajam tiesa atzina, ka uz viņu konkrētajā gadījumā nav attiecināms Līgums, jo saskaņā ar Līguma 3.panta trešo daļu Līgums neattiecas uz līgumslēdzēju pušu bruņoto spēku un citu saskaņā ar līgumslēdzēju pušu tiesību aktiem izveidoto militāro formējumu militārpersonām, iekšlietu sistēmās komandējošā un ierindas sastāva personām, viņu ģimenes locekļiem, kā arī Latvijas Republikā – uz personām, kuru pensiju nodrošinājums nav īstenots valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros, Krievijas Federācijā – uz personām, kuras pensiju nodrošināšanas jomā ir pielīdzinātas minētajām amatpersonām.

Tā kā pieteicējs ir Krievijas Federācijas militārpersona (to pieteicējs atzīst arī pieteikumā tiesai), uz viņu neattiecas Līguma nosacījumi.

Ņemot vērā tiesas iepriekš konstatēto un secināto, tiesa pārsūdzēto Lēmumu atzina par tiesisku administratīvo aktu.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 13.marta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā nepiekrīt pirmās instances tiesas pamatojumam un papildus pieteikumā minētajam norāda turpmāko.

[4.1] Pareizi interpretējot likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktu, secināms, ka tas piemērojams tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas. Krievijas izdienas pensija pieteicējam piešķirta pirms Latvijas pensijas piešķiršanas, tāpēc šī norma nav piemērojama attiecībā uz pieteicēju.

[4.2] Saskaņā ar Latvijas Valsts prezidenta kancelejas 2013.gada 24.oktobra atbildi Nr.2070 aģentūra pieteicēja situācijai nepamatoti piemēroja Vienošanās 9.pantu.

[4.3] Vienošanās 9.panta otrais teikums paredz tikai Krievijas Federācijai tiesības pārtraukt pensijas izmaksu. Vienošanās neparedz Latvijas Republikas tiesības pārtraukt pensijas izmaksu tā iemesla dēļ, ka Krievijas Federācija pensijas izmaksu nav pārtraukusi. Aģentūra rīkojusies vienpusēji un tādējādi pārkāpj Vienošanos.

[4.4] Tiesa nav vērtējusi esošo judikatūru līdzīgās lietās.

[4.5] Tiesa nepamatoti secināja, ka uz pieteicēju Līgums nav attiecināms, jo pieteicējs jau vairāk nekā 20 gadus nav militārpersona. Turklāt izpildās Līguma 3.panta trešajā daļā noteiktais par pensiju nodrošinājuma īstenošanu Latvijas valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros. Tiesa nav vērtējusi arī Līguma anotācija pausto par Līguma būtību.

[4.6] Izskatāmajā gadījumā nav nodrošināta Paktā un Konvencijā garantētā indivīda ekonomisko tiesību aizsardzība, kas attiecināma arī uz sociālā nodrošinājuma apmēru.

[4.7] Tā kā uz pieteicēju nav attiecināms likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts, iztrūkst Satversmes 109.panta tiesību ierobežojuma kritērijs – ierobežojumam jābūt noteiktam ar likumu. Turklāt pieteicējam noteiktajam ierobežojumam nav leģitīms mērķis, un tas piemērots, neievērojot vienlīdzības un tiesiskās paļāvības princips. Ievērojot, ka vecuma pensija tiek piešķirta uz mūžu, ir aizsargājama pieteicēja paļāvība, ka tās netiks samazināts, bet pieteicējam pensija tika samazināta par 19,2 procentiem.

[5] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību aģentūra paudusi viedokli, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, bet pieteikums ir noraidāms.

[6] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajiem faktiem un motivācijai, to neatkārtojot.

[9] Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja argumentam, ka izdienas pensija nav uzskatāma par valsts pensiju un tāpēc likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts viņa gadījumā nav piemērojams.

Saskaņā ar Militāro pensiju likuma 10.pantu šīs izdienas pensijas tiek izmaksātas no federālā budžeta, līdz ar to tās ir uzskatāmas par valsts pensiju. Turklāt arī Latvijā ar jēdzienu „valsts pensija" tiek apzīmēta arī „izdienas pensija". Augstākā tiesa ir norādījusi, ka izdienas pensija un vecuma pensija kā valsts sociālās drošības sistēmas izmaksas no valsts budžeta līdzekļiem abas ir valsts pensijas (*sk. Augstākās tiesas 2011.gada 29.decembra lēmuma lietā Nr.SKA-1090/2011 12.punktu*). Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punktā minētais jēdziens „citas valsts pensija" neattiektos uz citas valsts piešķirtajām izdienas pensijām.

[10] Pieteicējs uzskata, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts piemērojams tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas. Taču pieteicējam Krievijas Federācijas pensija bija piešķirta pirms Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas. Apgabaltiesa tam nepiekrīt.

Atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punktam, ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju, Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot. Apgabaltiesas ieskatā šīs normas teksts nenorāda uz to, ka Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas. Normas teksts, gramatiski to interpretējot, pieļauj tā piemērošanu gan tajos gadījumos, kad vispirms ir piešķirta citas valsts pensija, gan arī tajos gadījumos, kad vispirms ir piešķirta Latvijas pensija.

Tāpat arī no 11.Saeimas likumprojekta Nr.237/Lp11 anotācijā norādītā nevar secināt, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts būtu piemērojams tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas. Anotācijā norādīts, ka pārejas

noteikumu 42.[1]punkta mērķis ir novērst situāciju, kad valsts pensija tiek piešķirta par to pašu apdrošināšanas (darba) periodu, par kuru pensiju piešķīrusi cita valsts. Interpretējot šo teikumu burtiski, iespējams, var nonākt pie pieteicēja norādītā secinājuma. Taču jāņem vērā, ka likumprojekta mērķis kopumā bija novērst sociālās apdrošināšanas sistēmas finansiālās stabilitātes apdraudējumus un nodrošināt pensiju sistēmas ilgtspēju. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka likumdevējs ir gribējis, lai pārejas noteikumu 42.[1]punkts būtu piemērojams tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas, bet ne gadījumos, kad personai vispirms ir piešķirta citas valsts pensija. Apgabaltiesa nesaskata nekādu loģisku pamatojumu šo divu situāciju nošķiršanai.
Ņemot vērā iepriekš minēto, secināms, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts ir attiecināms uz pieteicēju.

[11] No likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkta cita starpā izriet, ka periodi, kas ņemti vērā arī piešķirot citas valsts pensiju, ir jāizslēdz no apdrošināšanas stāža. Latvijas pensija pārrēķināma, šos periodus izslēdzot. Tomēr likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts paredz arī izņēmuma gadījumus, nosakot, ka pensijas izmaksas nedrīkst pārtraukt, ja Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 29.aprīļa regulā (EK) Nr.883/2004 par sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanu vai Saeimas apstiprinātajos starptautiskajos līgumos šādiem gadījumiem ir ietverts atšķirīgs regulējums.
Apgabaltiesa, pārbaudot, vai iepriekš minētā regula vai Saeimas apstiprinātie starptautiskie līgumi nesatur tādu regulējumu, no kura izriet, ka pieteicēja gadījumā viņam piešķirtās Latvijas valsts vecuma pensijas izmaksa nebūtu pārrēķināma, atzīst, ka pieteicēja gadījumā nav piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 29.aprīļa regula (EK) Nr.883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu. Arī pieteicējs uz to nav norādījis.

[12] Apgabaltiesa konstatē, ka saskaņā ar Līguma 3.panta trešo daļu Līgums neattiecas uz Līgumslēdzēju Pušu bruņoto spēku un citu saskaņā ar Līgumslēdzēju Pušu tiesību aktiem izveidoto militāro formējumu militārpersonām, iekšlietu sistēmās komandējošā un ierindas sastāva personām, viņu ģimenes locekļiem, kā arī: Latvijas Republikā – uz personām, kuru pensiju nodrošinājums nav īstenots valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros; Krievijas Federācijā – uz personām, kuras pensiju nodrošināšanas jomā ir pielīdzinātas minētajām militārpersonām.
Apgabaltiesa uzskata, ka no šīs normas izriet, ka Līgums nav attiecināms uz personām, kas saņem izdienas pensijas kā bijušās militārpersonas. Uz to norāda tas, ka šajā normā ir minētas personas, „kuras pensiju nodrošināšanas jomā ir pielīdzinātas minētajām militārpersonām". Tas nozīmē, ka šajā normā minētās militārpersonas ietver sevī arī personas, kuras saņem pensiju kā militārpersonas un saņem pensiju. Taču, lai militārpersona varētu saņemt pensiju, tai ir jāpārtrauc aktīvais dienests.
Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs bija Krievijas Federācijas militārpersona, uz to norāda arī pieteicējs apelācijas sūdzībā. Līdz ar to apgabaltiesa secina, ka saskaņā ar Līguma 3.panta trešo daļu Līgums uz pieteicēju neattiecas. Turklāt Līgums nevar būt šķērslis pensijas pārrēķināšanai likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkta kārtībā.

[13] Atbilstoši Vienošanās 1. un 2.pantam Vienošanās mērķis ir nodrošināt Krievijas Federācijas militārpersonu (militāro pensionāru) un viņu ģimenes locekļu, kuri pastāvīgi dzīvo un kuriem būtu tiesības dzīvot Latvijas Republikas teritorijā, sociālo aizsardzību. Vienošanās III sadaļa reglamentē pensiju nodrošināšanu. No Vienošanās 7.panta secināms, ka primāri visus jautājumus, kas saistīti ar militāro pensionāru pensijām un pabalstiem (pensiju un pabalstu noteikšana, pārrēķināšana un izmaksa) risina Krievijas Federācijas iestādes (Krievijas Federācijas Aizsardzības ministrija un citi kompetenti orgāni), sadarbojoties ar Latvijas Republikas kompetentajām iestādēm (orgāniem).
Atbilstoši Vienošanās 9.pantam Latvijas Republika, ja tā uzskata par nepieciešamu, ir tiesīga piešķirt Krievijas Federācijas militārpersonai arī Latvijas Republikas valsts pensiju. No Vienošanās 9.panta otrā teikuma izriet, ka gadījumos, kad persona saņem pensiju no abām valstīm, Krievijas Federācijai ir paredzētas tiesības apturēt pensijas, kas militārpersonai piešķirta pirms Latvijas pensijas piešķiršanas, izmaksu uz laiku, kamēr persona saņem Latvijas pensiju. Tā kā saskaņā ar Vienošanos militārpersonām pensijas maksās Krievijas Federācija, secināms, ka Vienošanās paredz Krievijas Federācijas kompetentām iestādēm tiesības ierobežot pensijas izmaksu dubultā apmērā, ja persona izvēlas saņemt Latvijas Republikas piešķirtu pensiju.
Vienlaikus konstatējams, ka Vienošanās nesatur nekādus nosacījumus attiecībā uz līgumslēdzēju valstu pensiju piešķiršanu, pensiju apmēru, kā arī pensiju pārrēķināšanas noteikumiem, tostarp Vienošanās nesatur regulējumu par to, kā jārīkojas situācijās, kad persona par vienu un to pašu periodu saņem abu valstu pensijas. Līdz ar to pensiju piešķiršana, pensiju pārskatīšana un citi ar pensijām saistīti jautājumi risināmi saskaņā ar nacionālajiem tiesību aktiem.
Latvijas tiesību norma – likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1]punkts – noteic ierobežojumu personai saņemt vecuma pensiju par periodu, kuru jau apmaksā cita valsts. Apgabaltiesa uzskata, ka šī norma, kas paredz Latvijas piešķirtās pensijas pārrēķināšanu, nav pretrunā Vienošanās nosacījumiem.

[14] Pieteicējs norāda, ka izskatāmajā situācijā ierobežotas viņa Satversmē garantētās tiesības.
Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tiesības uz pensijas izmaksu uzskatāmas par īpašumu Latvijas Republikas Satversmes 105.panta izpratnē. Tomēr, vērtējot kādas tiesību normas atbilstību minētajam pantam, nepieciešams ņemt vērā to, vai lieta skar arī sociālo tiesību jomu. Ja lieta minēto jomu skar, tad vienlaikus ir atzīstams, ka pieteikuma iesniedzēja tiesības un tiesiskās intereses nevar tikt aizsargātas tādā pašā mērā, kā tas būtu gadījumā, ja ierobežotas būtu īpašuma tiesības to „klasiskajā" izpratnē (*sk. Satversmes tiesas 2007.gada 8.jūnija sprieduma lietā Nr.2007-01-01 20. un 21.punktu*).
Satversmes tiesa ir arī atzinusi, ka attiecībā uz īpašuma tiesībām sociālo tiesību jomā valstij ir piešķirama plaša rīcības brīvība, jo arī Latvijas Republikas Satversmes 105.pantā noteiktās tiesības vēl negarantē noteiktu pensijas apmēru un tās var ierobežot. Latvijas Republikas Satversmes 109. pantā garantētās tiesības var ierobežot, ja ierobežojums ir noteikts ar likumu, ir attaisnots ar leģitīmu mērķi un atbilst samērīguma principam (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2007.gada 9.oktobra sprieduma lietā Nr.2007-04-03 26.punktu*).
Konkrētajā gadījumā pieteicējam ir pārrēķināta Latvijas pensija un piemaksa pie pensijas sakarā ar to, ka pieteicējs par attiecīgo periodu jau saņem pensiju no Krievijas Federācijas.
Ierobežojums saņemt divas pensijas par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu ir noteikts ar likumu, un tam ir leģitīms mērķis – sociālās apdrošināšanas budžeta ilgtspējas nodrošināšana.
Pieteicējam pensiju maksā Krievijas Federācija, kas saskaņā ar Vienošanos ir valsts, kurai primāri jānodrošina pieteicēja kā Krievijas Federācijas militārpersonas tiesības uz pensiju un citiem pabalstiem saskaņā ar Krievijas Federācijas tiesību aktiem. Tādējādi secināms, ka pieteicējam tiek sniegts sociālais nodrošinājums. Pieteicējs nav norādījis, ka viņam nav sociālā nodrošinājuma pat minimālajā līmenī. Līdz ar to pieteicējam noteiktais ierobežojums saņemt divas pensijas par vienu un to pašu periodu ir samērīgs.
Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa secina, ka nav pārkāptas ne Satversmē, ne starptautiskos līgumos ietvertās tiesības uz sociālo nodrošinājumu, ne arī tiesības uz īpašumu.
Apgabaltiesas vērtējumā nav pārkāpts arī tiesiskās paļāvības princips, jo tiesību normas ne vecuma pensijas piešķiršanas brīdī, ne arī vēlāk neparedzēja,

ka pieteicējs varēs saņemt pensijas par vienu un to pašu periodu no divām valstīm.

[15] Nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka līdzīgās lietās jau ir izveidojusies Administratīvās apgabaltiesa judikatūra. Apgabaltiesa ir pieņēmusi gan pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītos lēmumus, gan arī nolēmumus, kuros līdzīgi pieteikumi vērtēti kā nepamatoti (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 5.septembra lēmumu un 2014.gada 27.jūnija spriedumu lietā Nr.A420387313, 2013.gada 9.septembra lēmumu lietā Nr.A420397013, 2013.gada 12.septembra lēmumu lietā Nr.A420412113, 2013.gada 27.decembra lēmumu lietā Nr.A420474813*). Taču Augstākā tiesa vēl šāda veida lietas nav skatījusi pēc būtības.

[16] Nav arī nozīmes citiem pieteicēja argumentiem, jo to izvērtējums nevar ietekmēt apgabaltiesas viedokli par Lēmumu kā tiesisku administratīvo aktu, līdz ar to no tiesību viedokļa nenozīmīgus pieteicēja argumentus apgabaltiesa detalizēti neatrunā.
Atbilstoši Augstākās tiesas atziņām, tiesas pienākums argumentēt tās nolēmumu nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem ir atļauts izvērtēt tos argumentus, kurus uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk., piemēram, 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-216 8.punktu, 2006.gada 28.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-54 12.punktu, 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu; 2012.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-64/2012 12.punktu*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2013.gada 3.maija lēmuma Nr.11-8/4364 atcelšanu.
Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente I.Kaļiņina

Tiesnese S.Liniņa

Tiesnese U.Mihailova